

at være enige med Byfogden eller Magistraten; den ærede Forsamling veed, at i de fleste Kjøbstæder bestaaer Magistraten kun af een af Kongen ansat og lønnet Embedsmand. Er Borgerrepræsentantskabet i en By ikke saa lykkelig at være enigt med ham om en Sag, saa betyder det hele samlede Borgerrepræsentantskab Ingenting, saa er det Amtmanden, der endelig raader i Kjøbstædernes kommunale Anliggender, og i visse Tilfælde det vedkommende Ministerium. Borgerrepræsentantskabet har vel, siger man, en foreløbig Beslutningsret, men det maa vente, at naar dets Beslutninger ere støttede paa gode og forsvarlige Grunde, saa vil Amtmanden og Ministeren give dem Medhold — men Erfaringen har i de fleste Tilfælde vist, at Amtmanden, der ogsaa er en kongelig lønnet Embedsmand, som oftest kjenner Byfogdens Grunde at være vægtigere end det hele samlede Borgerrepræsentantskabs, og at Ministeren ligeledes er tilbøielig til at finde Byfogdens og Amtmandens Grunde langt vægtigere end Borgerrepræsentantskabets. Forholdet stiller sig altsaa saaledes — man skulde ikke troe det, naar man ikke vidste, at det virkelig var saa — at 12 Aar efter, at Grundloven er givet, staaer Communerne Ret til selv at styre deres Anliggender endnu saaledes, at en eneste kongelig ansat Embedsmand har Myndighed til at slaae en Streg over en Beslutning, der fattes af det hele Borgerrepræsentantskab. Jeg troer ikke, at Rigsdagen i sin Majoritet kan ville ønske, at det skal vedblive at gaae saaledes; jeg troer, at dette Lovforslag nødvendigvis maa finde en god Modtagelse hos Rigsdagen; thi det vilde dog see ganske besynderligt ud, om man nu, saalænge efter Grundlovens Givelse, skulde ville modsætte sig, at Borgerrepræsentantskabets Beslutning ikke skulde være den afgjørende. Mit Forslag gaaer derfor ud paa, at den nuværende Tilstand med Hensyn til Kjøbstædernes kommunale Anliggender forandres derhen, at hvor Borgerrepræsentantskabet og Magistraten ere uenige i en eller anden Sag, der har Magistraten at møde og stemme sammen med Borgerrepræsentantskabet, og derfor der da i denne Forsamling falder $\frac{2}{3}$ af Stemmerne for en Mening, skal det anses for en Beslutning, som hverken Amtmanden eller

Ministeriet skal kunne gjøre om. Kun i det Tilfælde, at den tagne Beslutning skrider imod en bestemt Lov, skal vedkommende Embedsmand være berettiget og forpligtet til at gjøre Indsigelse imod, at Beslutningen bringes til Udførelse, forinden vedkommende Ministerium har afgjort Spørgsmaalet om Lovstridigheden; men naar dette ikke er Tilfældet, kan jeg ikke see, at der er nogen Grund til at nægte $\frac{2}{3}$ af Stemmerne i en saadan Forsamling fuldstændig Myndighed til at tage en afgjørende Beslutning. I Anordningen af 1837 er det derhos bestemt, at naar Magistraten ikke vil i et Møde med Borgerrepræsentanterne mundtligt forhandle om Indgivelsen af en Erklæring angaaende kommunale Forhold, kan Magistratspersonen indsende Borgerrepræsentanternes skriftlige Erklæring og ledsage Indsendelsen med sin, hvilken Borgerrepræsentantskabet altsaa ikke har Ret til at blive bekendt med; Forholdet er altsaa det, at vedkommende Magistratsperson faaer Borgerrepræsentantskabets Erklæring, førend han behøver at affalte sin egen; naar han udarbejder sin, kan han altsaa tage Hensyn til Borgerrepræsentantskabets, medens dette derimod ikke kjenner eller veed, hvad hans Erklæring vil gaae ud paa, ligesom det heller ikke faaer den at see, medmindre Magistraten af en Slags Raade og Godhed lader det see Erklæringen, forinden den afgaaer; men et saa ulige Forhold troer jeg ikke kan blive bestaaende. Jeg formener derfor, at naar en Erklæring angaaende Byens Anliggender skal afgives, maa den forhandles mundtlig i et Møde af Magistraten og Borgerrepræsentationen i Forening, og det maa udtales, om der er Eenstemmighed, eller der er Dissens paa den ene eller den anden Side. — Uagtet jeg nu ikke kan troe, at der kan møde nogen alvorlig Modsigelse mod et Lovforslag af denne Natur, glæder det mig dog, at jeg kan indbringe det nu, da vi have faaet en Indenrigsminister, der selv ved alle Leiligheder, og ogsaa fornødig her i Salen, har udtalt, at Ingen mere end han hylber det Princip, at Communerne bør have afgjørende Myndighed og Selvbestyrelse. Jeg er altsaa vis paa, at Lovforslaget fra hans Side vil møde al mulig Velvillie. Hertil skal jeg indskrænke mig paa det Stadium af Sagen, hvorpaa den nu befinder sig.